

beider. Som Følge deraf maatte jeg som Formand for det militære Udvalg bede den ærede Krigsminister om at udsætte Konferencen i nogle Dage, og han gik ogsaa beredvillig ind paa at ville deltage i en saadan, saasnart det var muligt efter Finantslovens 2den Behandling. Konferencen fandt Sted, og efter Udsaldet af en længere Forhandling var det vor Hensigt at indstille Forslaget til Forkastelse, hvilket blev meddelt den ærede Krigsminister, og jo iøvrigt ogsaa fremgik af Betænkningen, som blev tilstillet Thinget. Saa stete det, som det vil erindres, at den ærede Minister tog sit Forslag tilbage ved en Meddelelse til Formanden, og at jeg gjenoptog det for at erfare Grunden, hvorfor den ærede Minister gjorde det, om det var i Erkjendelse af, at Sagen burde gøres til Gjenstand for fornøjet Overveielse, eller fordi han maatte mente, at den kunde udsættes til et andet Aar, naar der var bedre Tid. Man fik da den Oplysning, som for Resten allerede fort efter forelaa i skriftlig Meddelelse til Formanden for Finantsudvalget, at det var Ministerens Hensigt, efterat han havde erfaret, at Folkethingsudvalget modsatte sig hans Lovforslag, og at der altsaa ikke var nogen Udsigt til at faae Lovforslaget vedtaget her i Thinget, at stille op paa Finantsloven til 3die Behandling et første Bidrag til det nævnte Fort. Det er jo naturligt, at dette vakte nogen Forundring, at en Minister, naar han har faaet Visshed for, at hans Forslag ikke kan vedtages her i Thinget, eller overveieende Sandsynlighed derved, da tager det tilbage som Forslag og bringer det ind paa Finantsloven. Smidleertid har den ærede Minister forklaret i Udvalget, at naar han gjorde det, var det, fordi han ønskede Sagen afstemt ikke blot i Folkethinget, men ogsaa i Landstthinget; han ønskede begge Things Votum om denne Sag. Videre gik Ministeren ikke i sin Forklaring og videre Spørgsmaal førte ikke til yderligere Oplysninger fra ham. Jeg stal ikke nærmere komme ind paa den Slutning, man kan drage heraf. Hvis det blot er en Dybt til at hende Thingenes Stemning, saa er der ikke videre dertil at sige, det vedkommer ikke os, men hvis det er Meningen dermed, og det har man nok Lov til at forudsætte under de Forhold, hvorunder vi nu arbeide, fra Ministeriets Side at forberede angaaende dette Spørgsmaal en Overensstemmelse mellem Thingene, som efter den nye Praxis, Ministeriet siden 1885 har indført, skulde tjene til Grundlag for, at Ministeriet paa egen Haand løste Spørgsmaalet, saa stal jeg sige, at det er noget af det Mærkeligste, der endnu er stet under den Konflikt, der har

fundet Sted siden 1885. Thi vistnok har Ministeriet benyttet Overensstemmelse mellem Thingene, vedrørende Bevillinger paa Finantsloven til at handle paa egen Haand, men det er mig ikke bekendt, at Ministeriet endnu har forsøgt at faae en Sag fremmet ved et Lovforslag, og naar dette brytedes, eller naar man antog, at det ikke kunde lykkes, saa afbrød denne Fremgangsmaade og kastede Sagen ind som et Konfliktspunkt paa Finantslovsfor slaget for at faae Strid derom og for at kunne benytte Spørgsmaalet til en yderligere Skærpeelse af den konstitutionelle Konflikt. Det vil være et ganske eiendommeligt og ganske nyt Strid fremad paa den Vej, som vi ere komne ind paa. Saaledes ligger nu imidlertid Sagen for, og jeg skal derfor udtale, at der i dette Forhold, som her ligger for, er en ganske særlig Grund for Thinget til at modsette sig dette Forslag. Det er ikke blot af de Grunde, som findes udtalt i Betænkningen angaaende Middelgrundstjortet, og som jeg ikke skal komme nærmere ind paa — ærede Medlemmer have jo læst Betænkningen, der er bleven omdelt igaar — altsaa ikke blot af saglige Grunde, at Forslaget maa blive forkastet her i Thinget, men Forslaget har en saa aggressiv politisk Karakter, og Tidspunktet for dets Indbringelse er saa bestemt valgt til en Forhættelse og Forlængelse gennem en Aarvække af den Konflikt, der bestaar, at jeg ikke ser rettere, end at det for Enhver, som ønsker at komme ud af denne Konflikt, er usforvarligt at give Forslaget sin Stemme i dette Dødblik; det vilde være at række sin Haand til, at der kastes et Spørgsmaal ind paa Finantsloven, der efter hele Sagens Stilling maa give Anledning til Strid imellem Thingene paa et Tidspunkt, hvor denne Strid ikke kan løses, fordi der ikke er Tid dertil. Saa hvis Regjeringen havde bragt et saadant Forslag frem paa en anden Tid af Aaret eller paa en tidligere Tid, da den ærede Regjering endnu ikke havde opfundet Theorien om, at Rigsdagen i Løbe hjemjendes den 1ste April, kunde man ikke have sagt saa Meget dertil, saa vilde der blot ved denne Sag, der saaledes kom frem, kunne have været givet Stof til Uenighed imellem Thingene og til Medsetelse af et Fællesudvalg, samt til Løsning af Spørgsmaalet ved almindelig konstitutionel Praxis. Men det er jo ikke Tilfældet nu, da vi paa denne Maade staa umiddelbart foran den 1ste April. Nu lige før den 1ste April kaster den ærede Minister et Spørgsmaal ind paa Finantsloven, om hvilket han sikkert veed, og saa ved Forhandling med det vedkommende Udvalg, at det ikke kan vedtages her i Thinget, og som han har al Grund til